

Τ' ΑΛΟΓΟ ΤΟΥ ΣΚΑΚΙΟΥ

Προσεχτικό κι ασάλευτο. Βουβό κι αφαιρεμένο,
στο μαύρο ή στ' άσπρο πρόθυμο πηδᾷ ἄξαφνα καὶ στέκει,
καθώς τὰ ξύλινα ἄλογα στὸν κύκλο τους γυρίζουν
κι ἔτσι παρόμοια ὑπάκουα, μιὰ ξεκινοῦν, μιὰ στέκουν.
Στὸ μαύρο ἢ στ' ἄσπρο, ασάλευτο, βαθειὰ συλλογισμένο
τὸ σκυθρωπὸ κι ἀμίλητο παιγνίδι λογαριάζει:
μιὰ κίνηση, δυὸ κινήσεις, μιὰ σκέψη, κι ἄλλη σκέψη.

Τριγύρω οἱ ξύλινοί του ἐχθροὶ κι οἱ ἐπίβουλοι σκοποὶ τους.

Τὶ νὰ σκεφτῇ, νὰ σοφιστῇ, καὶ τὶ νὰ λογαριάσῃ ;
Μὲς στὰ στενὰ τετράγωνα ἐσώθηκεν ἡ σκέψη
κι ἔγινε πιά μονότονη καὶ γνώριμη ἡ ζωὴ του !

Μιὰ κίνηση, δυὸ κινήσεις, μιὰ σκέψη, ἡ ἴδια σκέψη !

Τὸ σιωπηλὸ παιγνίδι του μετρᾷ καὶ λογαριάζει.
Μὰ ὅμως τὸ ξέρει πὼς γραπτὸ εἶναι σ' ὅλη τὴ ζωὴ του,
νὰ ὁρμᾷ μέσα στοὺς ξύλινους ἐχθροὺς του καὶ νὰ πέφτῃ,
στὸ μαύρο ἢ στ' ἄσπρο, ἡρωϊκά, κοντὰ στὸ βασιλιά του !

ΣΤΟ ΠΡΟΑΥΛΙΟ

Θεοκτίστη, Βενεδίκτη, Θεοδότη, Φιλοθέα,
Πελαγία, Χαριτίνη, Χριστονύμφη, Ἀκακία.
Στὸ προαύλιο τὸ κοῦο, βράδν - βράδν, μία - μία
ρυθμικὰ περνοῦν καὶ πάνε στὴ λευκὴ τὴν προσευχὴ τους.
Στὸ κερὶ καὶ στὸ λιβάνι, στὸ γαλάζιο θυμιατό,
στέκουν σὰν γλωμῆς εἰκόνες, μαυρομάτες παναγίες.
Σὰν τὴ χνουδωτὴ ἀγουρίδα τὰ παρθένα μάγουλά τους
καὶ σὰν τὸ ξεστὸ βελούδο τὰ κατάμαυρά τους μάτια.
Μὲ ρυθμὸ περνοῦν καὶ πάνε στὴ λευκὴ τὴ δέησή τους.
στὸ κερὶ καὶ στὸ λιβάνι, μαυρομάτες παναγίες.
Τὸ κορμὶ ποὺ ἀργὰ βαδίζει, Χαριτίνη, Χριστονύμφη,
τὸ κορμὶ ποὺ ἔχει ποθήσει τοῦ Χριστοῦ τὴν παρθενία,
μὲ θεομῆς φλογίζει σκέψεις τὸ ἄγνὸ τὸ φόρεμά του.
Κι ἡ καρδιά μὲς στὰ ὄνειρά της βλέπει κάποιον καβαλλάρη,
ποὺ περνᾷ κάτου στὸ δρόμο, ποὺ περνᾷ γοργὰ καὶ πάει.
Θεοκτίστη, Βενεδίκτη, Θεοδότη, Φιλοθέα,
Στὸ προαύλιο τὸ κοῦο, βράδν - βράδν, μία μία,
Πελαγία, Χαριτίνη, Χριστονύμφη, Ἀκακία...

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ